

sterstva spravedlnosti ze dne 10. prosince 1901 čís. 40 věstníku ustanovuje v bodě 10. toliko, že v takovém případě jest na tom trvati, by firma v dosavadním rejstříku byla vymazána a by byla v rejstříku u nového sídla zapsána. Jest tu pak trojí možnost: a) že firma bude nejprve z dosavadního rejstříku vymazána a pak teprve do rejstříku druhého soudu zapsána, b) že naopak firma dříve bude u nového rejstříkového soudu zapsána a pak teprve u dosavadního soudu vymazána, c) že současně podány budou dvě žádosti a to u dřívějšího soudu za výmaz a nového soudu za zápis. Výhody a vady jednotlivých těchto způsobů netřeba zde rozebírat, protože žadatel volil způsob a) a bylo mu vyhověno. Tvrdí-li stěžovatel, že jeho žádost měla býti nejprve v obchodním rejstříku zemského soudu v Opavě vyznačena, že potom spisy měly býti postoupeny obchodnímu soudu v Praze za účelem zápisu firmy v tamnějším rejstříku a že teprve po vyrozumění o zápisu měl býti výmaz v obchodním rejstříku v Opavě nařízen a proveden, tane mu na mslu patrně obdoba předpisů §§ 13 a 14 zák. ze dne 6. února 1869, čís. 18 ř. zák., týkajících se odpisování a přepisování pozemků v pozemkových knihách různých soudů, ale zapomíná, že takového postupu nenavrhoval, takže netřeba se jeho přípustností a užitečností zabývat. Rovněž netřeba se obíratí tou otázkou, zdali v takovém případě bylo by k žádosti o výmaz připojiti též žádost o zápis se všemi náležitostmi opovědi nové firmy. Uvádí-li stěžovatel konečně, že má na tom obchodní zájem, aby bylo zjevno, že jde jen o přemístění firmy, dlužno jej odkázati na usnesení soudu první stolice, ve kterém jest výslovně uvedeno, že výmaz stal se »následkem přeložení sídla firmy do Prahy«. Tím bylo vyhověno i poslední větě bodu 10. shora citovaného ministerského nařízení.

Čís. 4171.

Ustanovení druhého odstavce Šu 16 I. dílčí novely k obč. zák. nepřichází v úvahu, je-li poručenský soud nemanželského dítěte v cizozemsku. V tomto případě lze se upravení výživného na nemanželském otci domáhati toliko pořadem práva.

(Rozh. ze dne 23. září 1924, R II 309/24.)

Nemanželské dítě, bydlící ve Vratislavi v Prusku, žalovalo nemanželského otce, tuzemce, uznávajícího otcovství, u tuzemského soudu o placení výživného. Soud první stolice odmítl žalobu pro nepřipustnost pořadu práva, maje za to, že vzhledem k předpisu Šu 16 I. dílčí novely k obč. zák. lze se v tomto případě domáhati výživného pouze v mimosporném řízení. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a přikázal prvnímu soudu, by věc znovu projednal a rozhodl. Důvody: Jest správné, že dle ustanovení Šu 16 čís. pat. ze dne 12. října 1914, čís. 276 ř. zák. má soud ustanoviti výměru plnění, otce po zákonu postihujícího v řízení mimosporném, je-li otcovství uznáno a nezávisí-li rozhodnutí na vyšetření sporných skutečností, které nelze zjištití prostředky řízení mimosporného. Ale výrazem »soud« míněn jest

tuzemský poručenský soud. Poněvadž však v tomto případě nezletilý žalobce zdržuje se v cizozemsku, poručenství nad ním nevede soud tuzemský, musí o nároku na placení výživného proti nemanželskému otci rozhodnuto býti u místně příslušného okresního soudu, v jehož obvodě má žalovaný své bydliště (§§ 49, čís. 2 a 65, 66 j. n.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs není odůvodněn. Nejvyšší soud sdílí názor rekursního soudu, že námitka nepřipustnosti pořadu práva není opodstatněna a poukazuje stěžovatele na správné důvody napadeného usnesení s tím, že první odstavec §u 16 první dílčí novely k obč. zák. nařizuje soudu, by se postaral o to, aby otcovství k nemanželským dětem bylo v mimosporném řízení uznáno neb určeno pořadem práva, a druhý odstavec tohoto §u obsahuje předpis, že soud má vyzvati poručníka, by podal žalobu a, že po případě má býti upuštěno od určení rozsahu vyživovací povinnosti nemanželského otce. Nemůže tedy býti pochybnosti o tom, že zákon zde míní poručenský soud ve smyslu §§ 187 a násl. obč. zák., 181 a násl. patentu o mimosporném řízení a §u 109 j. n., nikoliv však mimosporné oddělení nějakého jiného soudu. Správnosti tohoto názoru nasvědčuje také ustanovení §u 17 první dílčí novely k obč. zák., že soud má poručníku býti nápomocným při ucházení se dítěte o zaopatření chudých a při zjištění jeho domovského práva. Že »soudem« ve smyslu druhého odstavce §u 16 první dílčí novely k občanskému zákoníku rozumí se poručenský soud, jest zřejmo také z odůvodnění plenárních usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. října 1920, čís. Pres. 1019/20 a ze dne 19. prosince 1922, čís. Pres. 1107/22. Jelikož v tomto případě žalobcův poručenský soud nachází se v cizozemsku a žádný z tuzemských soudů není oprávněn, by zasahoval do pravomoci tohoto cizozemského poručenského soudu, ustanovení druhého odstavce §u 16 první dílčí novely k obč. zák. nepřichází v úvahu a proto dlužno řešiti spornou záležitost pořadem práva (§ 49 čís. 2 j. n.).

Čís. 4172.

Do usnesení, povolujícího uschování za trvání odkladu exekuce, jest rekurs přípustným.

Za trvání odkladu exekuce nelze se domáhati dalších exekučních úkonů, třebaž byly povoleny dříve, nežli byl povolen odklad exekuce.

(Rozh. ze dne 23. září 1924, R II 310/24.)

Exekuce na dlužníkovy svršky, jež byly dne 3. dubna 1924 zabaveny, byla usnesením ze dne 17. dubna 1924 odložena. Podáním ze dne 20. června 1924 žádal vymáhající věřitel za trvajícího ještě odkladu exekuce, by bylo povoleno exekuční uschování zabavených věcí. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu revursu.